

Hattebaand næsten ned til Livet, som var omsluttet af det blanke Læderbælte, der var alle kvindelige Højskoleelevers Kendemærke. Konfirmanden havde sort Shavl med Frynser og Vinterhat med grønne Vindrueklaser.

Det saa' ud, som om Skovfogeddatteren havde holdt de andre to tilbage for at betro dem en vigtig Nyhed. Konfirmanden bøjede Overkroppen frem, saa den dannede næsten en ret Vinkel med Benene, og kiggede Veninden op i Ansigtet, som om hun med Blikket sugede hende Ordene ud af Øjnene. Hansine derimod syntes kun at høre efter med det ene Øre. Hun gik og saa' ned for sig, lidt ud til Siden, som om hun vilde skjule for de andre, at hun ikke var opmærksom. Naar hun kom forbi en Blomst ved Vejkanten, som hun kunde naa uden at slippe Venindens Arm, bøjede hun sig ned og plukkede den.

Emanuel gik og iagttog disse Enkeltheder, mens han temmelig fraværende svarede paa de to Bønders fornyede Spørgsmaal om Provst Tønnesen og Fremtiden.

Især slap hans Øjne sjælden Hansine. Han kunde ikke selv nærmere forklare, hvad det var, der saa stærkt interesserede ham hos denne unge Pige, som han paa en Maade slet ikke kendte.